

Срѣдъ нощъ, когато всичко бѣ са ощемило, огневетѣ загаснели, гласъ отъ никъдѣ не се чуваше, вѣйводата имъ каза да го послѣдватъ раздалечъ безъ да се осѣти че стѣпватъ. Навървиха са подирѣ му като са сенишаваха да не закачатъ клоноветѣ и да се чуе шумуление. Тѣ сполучиха между огаснелитѣ огнече да прѣлѣзатъ неосѣтно. Отправиха се за къмъ твърдишкийтъ балканъ и наближиха на сутрината до *Кечи-дере*. Близко до една градина, съгледъ ги единъ Турчинъ, който началъ да бѣга като ги видѣлъ. Вѣйводата имъ каза: „удрете да не отиде въ селото да ни издаде и ня потирятъ пакъ.“ Желчовъ замѣри съ револверътъ си и рани Турчинътъ, въ ребрата, който уснѣ да се доближи до плетътъ на градината и се залови да го прѣзескочи. Пристигна го Иларионъ и съ сабята си засѣгна та го разсѣче. Върнаха са отъ тамъ и излѣзаха при едни овчерчета, Турчета; за да не ги издадътъ, че сж минали отъ тамъ, вѣйводата заповѣда да ги избиятъ. Потеритѣ, които бѣха ги заградили, узнаха на сутрината, че те сж прѣлѣзли. Опитиха са по диритѣ имъ, распорѣдени ловчийската. Тѣй като йоще прѣдишниятъ день бѣха забѣлѣжили отъ какви обуца стѣпки имаше. Гжстата мъгла бѣше припаднала и неможаха да са откриватъ ни еднитѣ, ни другитѣ. Четата излѣзе на мѣстото *Вратникѣтъ*, и се опжти да слѣзе къмъ терзобенскитѣ мѣста. Като минаваха прѣзъ една долина и вървиха възъ урвата да излѣзатъ на върхътъ, потерята ги присрѣшна, прѣввожда на отъ Османъ-билиюкъ-башия, който бѣши застѣпилъ мѣстото на убитийтъ отъ вѣйводата Али байрактаръ.

Тѣ се распръснаха и се скриха задъ паднѣлитѣ голѣми клади (дървета) и се спотаиха тамъ, защото потерята не бѣше ги съгледала. Иларионъ бѣше се закрилъ задъ една клада, отъ дѣто потерята щѣше да мине безъ